

02-03 юли 2015

Отдавна ми се ходеше на планина с колело - в добрия класически стил от времето преди самолети и влакове. Но и 1996 г. Йоран Кроп отива с велосипед от Швеция до Непал, после качва Еверест и се връща обратно по същия начин. Отнема му година. Имайки само 2 дни избрах заслон на 70 км от Виена. Взех сгъваеми инструменти, храна, спален чувал и бутилка вода. Завързах раницата за багажника и потеглих много преди температурите да се вдигнат над 30 градуса. След няколко часа скъсах упътванията на гоогъл. Продължих по табелите на велоалеята (Thermenradweg - E9). Надявах се, че все някога ще пресека пътя за Пистингтал и ще подкарам по него. Движех се бавно, разглеждах и спирах често. Хапвах и поговорих дълго с турчин. Нямахме никакво значение кога ще пристигна. Велоалеята е перфектно маркирана и в голямата си част следва канала Винер Нойщад. Почти не се кара по шосе, пътищата и релсите се пресичат на мостове или тунели. Учудих се когато по обяд стигнах на велопътека 43 - за Пистингтал. Към предната долина - Тристингтал - водеше друга (номер 42), така че инфраструктурата за велосипедисти е добра и най-вече самостоятелна. Крайселски чакъл, улици ползвани само от собственици на съседните къщи, асфалт покрай реката и т.н. Едва към 15:00 паркирах колелото в началото на маркировката за хижа Гауерман. Оставах ми няколко часа пеш. Хижата работи само събота и неделя, но до нея има заслон. Проблем бе липсата на вода нагоре, а шишето ми празно - помолих селянин да го напълни. Но той не бил включил помпата. Погледнах реката и канализацията на къщите, после огледах и картата. Видях изворче на половин час - встрани от пътеката. Но мина доста време преди да се усетя, че съм го подминал. Тръгнах назад и този път уцелих отклонението - само откъслечно се виждаха следи от вода. По-скоро кал... Шетах известно време... но изворчето бе пресъхнало. Прежалих изкачените 400 м. Върнах се обратно до селото и напълних шишето от рекичката. Моментално го изпих, налях повторно и като в дежа-ву тръгнах нагоре. Местността се казва Суха Стена, няколко пъти съм ходил там, но едва сега сякаш си татуирах името. Стигнах и хижата. Бях каталясал след 13+ часа, но за десерт се появи друга изненада. Вратата на заслона е на 2-ри етаж на дървена постройка. Първият етаж се заключва и стълбата, по която се качваш обикновено е вързана към метална верига. Сега стълба липсваше и веригата висеше безпомощно. Големият надпис - Notlager - заслон за бедстващи, не подсказваше, че бедстващите трябва да си носят и стълба. Пообиколих постройките без да я намеря, така че нарах раницата и стъпих на резето на долната врата. Хванах се за горната каса, стъпих с другия крак на пантата и се набрах. Най-накрая бях сякаш вкъщи и дремнах половин час. Сънувах. После се събудих и хапнах. Пестях водата, но си направих студено кафе. Пак заспах. Преди полунощ изядох и шоколада и пузнах една вода директно от мансардата. На сутринта просветля към 4:30. Хапнах навън. Слънцето изгря червендалесто към пет. В небето самолети оставяха сребърните си дири. Нямахме вятър - наоколо спокойни мрачно зелени била. Това беше моментът, за който бях тук. Хванах го здраво, слънцето пожълтя... и заподскачах надолу. Вчерашната умора изчезна. Селяни отиваха на работа, когато стигнах при колелото. Пак изпих литър половина и наточих още толкова. Движех се бързо на спускане и спрях за сладолед, безалкохолно и вода. От хижата до Виена стигнах за 6 часа - с почивките.

Равносметка - още преди изгрев почувствах изтръпване в малките и безименните пръсти на двете си ръце. Реших, че не е от лошо кръвоснабдяване след като усетих, че са засегнати само половинките на безименните. Обаждаше се улнарният нерв - от стискането на дръжките по неравните пътища. Било нормално при дълги велопреходи. Явно съм се и обезводнил - вчера изпих 6-7 литра без да ходя до тоалетна. Днес още толкова и вече съм на нормалното си тегло.